

SPARTACUS

264/14

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".
PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

ACTUELE
BERICHTEN

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

5 Mei 1945.

In dagen van bijna ondragelijke spanning beleefde de arbeidersklasse en met haar alle andere lagen der bevolking, de eerste Meidag 1945. Ieder wist, dat reeds de eerstvolgende uren het bericht kon brengen van het officiële einde van de oorlog in Europa. In werkelijkheid zijn wij in deze dagen getuigen van de doodsstuipen van het fascistische imperialisme; in werkelijkheid is het einde van dat, wat men vroeger onder een oorlog verstond, reeds gekomen.

Elke oorlog, ook die welke gevoerd wordt onder inachtname van de zgn. oorlogsregelen en -gebruiken, betekent de overweldiging van de grote meerderheid der menselijke samenleving, zij betekent het misbruiken van de geestelijke en lichamelijke krachten der mensen, zij betekent de vernietiging van leven en gezondheid, zij betekent de vernietiging van alle waarden voor het ene doel: de instandhouding van de kapitaalsdictatuur, de instandhouding van de onderwerping van alle geestelijke en lichamelijke scheppingskrachten onder het tyrannieke geweld van het kapitalistische systeem. Voor de kapitalistische wereld geldt de cynische regel: "De oorlog is de voortzetting van de politiek met andere middelen." En wij voegen aan deze, door de bourgeoisie zelf gevormde zin, nog toe: De oorlog was en is in de gehele klasseggeschiedenis steeds het laatste middel der heersende klasse, om haar macht te vergroten en te behouden. En de duizenden en miljoenen, die op de slagvelden en in hun door vuur vernielde woonplaatsen hun leven moesten laten, stierven voor geen andere doel dan dit, dat hun lots- en klassegenoten nog verder het juk der onderdrukking en uitbuiting moesten dragen. Tenzij zij eindelijk tot bewustzijn van hun kracht en maatschappelijke taken zouden ontwaken.

Maar zelfs gemeten aan de maatstaven van zulke oorlogen, was en is dat, wat wij in de laatste dagen van deze oorlog beleefden het toppunt van de waanzin. Met de bezetting van het grootste gedeelte van Duitsland was de oorlog militair beslist. Maar de kopstukken van het Duitse fascisme gaven de strijd niet op. In de tunnels van de ondergrondbaan te Berlijn op de straten en daken lieten zij de mil-

loenenbevolking van deze stad verbloeden, wierpen zij een, tot het fanatieke toe, vergiftigde jeugd in het razende vuur van kanonnen, machinegeweren en vlammenwerpers, teneinde hun vloekbeladen leven als terroristen van het Duitse imperialisme nog enige dagen of misschien slechts enkele

uren te rekken.

Wij weten nog niet, hoe het einde van deze hoofdfiguren van het met bloed bevleekte Hitler-regiem, dat in deze dagen zich heeft voltrokken of voltrekt, er uitzag of er uit zal zien. Wij kunnen ons voorstellen, hoe zij elkander verraden en vermoord hebben, hoe elk ten koste van de anderen het eigen verspeelde leven trachtte te redden of te rekken. Zo ziet de heersende klasse er uit, wanneer zij haar spel heeft verloren, wanneer zij geen bloed meer vergieten kan, omdat de massa's zijn verbloed, omdat ze de laatste kracht uit de mensen geperst hebben.

En zo hebben onze kameraden het vooruit gezien en voorspeld. Daarom, omdat zij het imperialistisch-kapitalistisch karakter van de oorlog, van de eerste, zowel als van de huidige, de tweede wereldoorlog doorzagen, hebben in alle landen van Europa mannen en vrouwen van de revolutionaire arbeidersbeweging waarschuwend hun stem verheven.

Wij herdenken op deze eerste Meidag de Spartacusstrijders van de eerste wereldoorlog, wij hebben de namen Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg niet vergeten. Wij weten, dat, even als zij, ook in deze tweede wereldoorlog duizenden van onze Duitse klassegenoten zich tegen de imperialistische oorlog en tegen het fascisme verzet hebben en wegens hun trouw aan het proletarische internationalisme, aan de idealen van de communistische samenleving zijn vermoord, gefolterd en in de concentratiekampen levend begraven werden.

Hen, onze Duitse klassegenoten, het Duitse proletariaat, geldt in deze dagen, waarin de wereld in het vuur en bloed en in de waanzin van de chauvinistische haat dreigt onder te gaan, onze eerste Mei-groot der klassesolidariteit.

En op deze eerste Meidag gedenken wij die Meidag van 1941, waarop onze Hollandse Spartacus-makkers hun Manifest in de

DE EERSTE MEIDAG 1945.

arbeiders der oorlogvoerende landen en hen opriepen tot de strijd tegen de imperialistische oorlog, tot de strijd voor de vrede van de arbeiders en van de Arbeid, tot de strijd voor het socialisme. Wij herdenken hen, die een jaar later voor de geweren van de fascistische terreur hun leven lieten, en wij weten, dat mannen en vrouwen der arbeidersklasse zoals zij, in alle landen der wereld bereid zijn, leven en vrijheid te offeren voor de toekomst van de menselijke samenleving.

Een vreselijke rekening valt te vereffenen. De schuldige kan niet in één enkel land gezocht worden. De schuldige, dat is de onderwerping van de menselijke arbeid en van alle leven aan een macht van een maatschappelijk systeem, dat niet de mensen en hun behoeften dient, dat niet zaait en oogst, opdat de mensen zich verzadigen kunnen, dat niet denken en arbeiden laat, opdat de mensen in welvaart kunnen leven, maar dat slechts zijn eigen macht, de onbegrensde macht van de kapitalistische winst dient. En dit systeem beheerst de gehele imperialistische wereld. Het regeert, het buit uit, het verdrukt niet alleen het proletariaat, het maakt alle bezitlozen in alle landen tot werkdieren, die geen woord hebben mee te spreken over dat, wat door hen, **a l l e e n** door hun werkkraft ontstond. Het imperialisme van alle landen is de machtsvorm van ditzelfde systeem. Zijn bloedschuld is internationaal. En nadat de ene concurrent om de beheersing der wereld in de stuipen van een volkomen waanzin zijn einde gevonden heeft, is de macht van het overwinnende imperialisme van welke politieke vormen het zich ook bedient, niet minder verderfelijk. De eindrekening van deze oorlog is een nieuw oordeel der geschiedenis over een systeem, dat slechts leven kan, wanneer het de mensen onderdrukt en uitbuit, wanneer het hen met leugens en schijnweten vult, wanneer het hen aan hun eigen vernietiging arbeiden laat.

Zal de arbeidersklasse deze keer de rekening begrijpen? Zal het proletariaat deze keer voor de **eindafrekening** zorgen? Of zal het zich opnieuw laten leiden en verleiden, inplaats van zijn lot in eigen handen te nemen?

Zal er een wederopbouw voor het leven of voor nieuwe vernietiging volgen? Zal het koren groeien om mensen te verzadigen, zullen de vernieuwde mijnen weer

arbeiden, opdat mensen zich kunnen warmen, opdat in de fabrieken en werkplaatsen gearbeid en gedacht kan worden om de levensbehoeften der mensen te bevredigen? En als dit zo zijn zal, als eindelijk de hand- en hoofdarbeiders van alle landen niet meer voor de vernietiging maar voor het leven en voor de welvaart niet meer voor de oorlog, maar voor de vrede werken zullen, hoe kan dat dan geschieden? Als onze jeugd zich echte wetenschap verschaffen en werkelijk geluk vinden zal, als het kiemende leven behoeft en het zieke geheel zal worden, hoe kan dat dan geschieden?

Dat kan alleen geschieden, als de arbeidersklasse zich haar ontzaglijke verantwoordelijkheid voor de toekomst aller mensen bewust wordt, als **ALLE MACHT AAN DE ARBEID** behoort.

Dat betekent de samenvatting der mensen in de plaatsen, waar zij arbeiden, onder de leiding, die zich zichzelf door eigen verkiezingen geven. In de fabrieken, en op de akkers, op de schepen en in de mijnen, in de kantoren en openbare diensten, overal waar mensen voor gezamenlijke arbeid samen zijn, daar moet de macht van de arbeid, het beschikkingsrecht der producenten tot heersend beginsel worden. Dat is de arbeidersbeweging, die, het kwaad van het huidige systeem begrijpend, zich haar verantwoordelijkheid bewust wordt en op alle problemen het enig mogelijke antwoord kent: Alle macht aan de arbeid, alle macht aan de overweldigende meerderheid van de maatschappij, alle productie voor de behoeften, alle energie voor de werkelijke wederopbouw.

Dat moet de betekenis worden van deze eerste Meidag van 1945, dat moet de vrede der arbeidersklasse worden, dit moet in de plaats komen van imperialistische wapenstilstand en nieuwe oorlogsvoorbereiding.

Hand- en hoofdarbeiders aller landen, sluit in Uw werkplaatsen, sluit in de werkkampen waarnaar men U deporteerde, de democratische bond van vrije en gelijke producenten. Richt Uw samenleving op tot een huis, waarin het voor de weggesleepten en weggedrevenen de moeite waard zal zijn terug te keren.

Vernieuwt in Uzelf de wil voor de ganse wereld een toekomst te bereiden, waarin het leven weer waarde heeft, laat over landen en zeeën van deze gekweldde aarde de Meigroet klinken van het proletarische internationalisme, van een werkelijke samenleving der mensen.

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN
VAN DE ARBEIDERS ZELF.

VIER EN EEN HALF MILLIOEN GIJSELAARS...

Vier en een half miljoen gijzelaars, opgesloten in het grootste concentratiekamp, dat de wereld ooit gekend heeft, wachten met spanning op het uur, dat de oorlog doet eindigen.

Vier en een half miljoen hongerende mensen, wachten met ongeduld op het voedsel, dat de geallieerden onder hun berusting hebben.

Omgeven door water, waarachter de monden van de machinegeweren loeren, geteisterd door binnenlandse terreur, wachten vier en een half miljoen mannen, vrouwen en kinderen op het uur, dat het Nazi-beest getemd is. Nog worden de laatste voorraden levensmiddelen opgeëist door de bezettende macht. De Duitse weermacht, die vier jaar lang de Nederlandse bevolking aan de rand van de honger liet leven, ja, na September 1944 overging tot doelbewuste uithongering van vier en een half miljoen mensenlevens, plundert nog steeds door. Reeds thans, nog vóór zij gearresteerd zijn, plegen deze grote Nazi-beulen zelfmoord om de straf voor hun bestiale methoden te ontlopen. En de mindere goden plegen paleisrevoluties, waden door stromen bloed, onderwijl onderhandelend met de vijand, om zodoende hun leven te kopen. Zo ruimt het tuig elkaar op. Het kunstig opgetrokken gebouw van Nazi-leugen en bedrog tuimelt in elkaar en ondanks als deze goede berichten hongeren de gijzelaars in het concentratiekamp "West-Nederland".

Bij Amersfoort wordt een operette-oorlog gevoerd door de geallieerde en Duitse soldaten en in het achterland sterven de mensen als vliegen van honger en ellende.

Wat de Duitse soldaten jarenlang gezien hebben van hun aanvoerders op het gebied van wetenschappelijk georganiseerde roof, gaan ze door de - ook voor hun dreigende - honger en wanhoop in botte terreur op de radeloze Nederlandse bevolking toepassen. Het tot ontbinding overgaande Duitse leger verliest de zo hoog geroemde discipline. Met geweren en machinepistolen - gelijk de Amerikaanse gangsters - gaan ze de boer op en worden de laatste levensmiddelen opgespoord.

De laatste levensmiddelenvoorraden in de velden opgeslagen, worden weggesleept.

De laatste aardappelen, uit Friesland aangevoerd, voor de hongerende gijzelaars, die al een half jaar leven van een kilo aardappelen per week, zijn in beslag genomen.

Het laatste meel wordt bij de bakkers verwerkt, en desondanks werden de dijken van de Wieringermeerpolder doorgestoken en grote hoeveelheden ongedorste tarwe

vernietigd.

En als de hongerende vrouwen demonstreren worden zij neergeknald door... Nederlandse agenten !

Als hongerende burgers het platteland opgaan en met de welbekende Nederlandse menslievendheid door den boer uitgeplunderd huiswaarts keren, worden de zo moeilijk vergaarde levensmiddelen afgenomen door "Grüne" en ... C.C.D.-ambtenaren!

In de jaren, die achter ons liggen hebben deze ambtenaren met de bezettende macht samengewerkt. Met hun hulp werd de Nederlandse bevolking, als zij zondigden tegen de economische verordeningen - onder auspiciën der Nazi's uitgebroed - met de hulp van de rechterlijke macht, naar de concentratiekampen te Vught, Amersfoort en Ommen gedeporteerd.

Medio 1943 waren de Nederlandse opsporingsambtenaren (dus ook politie) verplicht overtredingen op de wet der vleesdistributie te melden aan de S.D. Deze instantie nam de verdachten over en sloot hen op in Scheveningen. Het clandestien slachten werd zodoende een spel met het leven, want alleen de Duitse weermacht vond zich gerechtigd de Nederlandse veestapel uit te roeien.

Een economische wet, die gevangenisstraf oplegde tegen het opvoeren der prijs van dit onontbeerlijke volksvoedsel, bestaat niet. Alleen het eigenmachtig in distributie brengen van levensmiddelen wordt gestraft met een minimum straf van drie maanden gevangenisstraf. Hiermede vervalt ook het wettigen van zulk optreden voor deze heren opsporingsambtenaren. Evenmin kwam er meer vlees in distributie. En hun gewetenloze vaderlandslievendheid waar ze nu allen mee te koop lopen, deed hun evenmin de strijd aanbinden tegen de hoogegevoerde prijzen van de zwarte levensmiddelen. Prijsopdrivingen worden gestraft alleen maar tuchtrechtelijk met geldboeten. De Hollandse en Duitse juristen blijken dus gezamenlijk tot het maken van zeer spitsvondige wetten in staat te zijn. Zodoende strijden de opsporingsambtenaren alleen tegen de distributie-ontduiking en wordt het een strijd voor de plunderende Duitse autoriteiten.

Het Nederlandse volk hongert !

En met het voortschrijden der hongerjaren komen zij tot de ontdekking, dat naast de Duitse dieven er ook nog anderen bestaan. De voorbeelden zijn legio. En het hek raakte pas flink van de dam, toen de uitgehongerde bevolking van de grote steden, het platteland op moest om den boer te overreden tegen duur geld of goed wat levensmiddelen af te staan, om aan de hongerdood te ontkomen. Na zo'n tocht, leeggeplunderd

door de boeren, die de stadsbevolking grandioos bedonderd hadden, door reeds bij de oogst belangrijke voorraden achter te houden, moest de stedeling de helft van zijn levensmiddelen afstaan aan den postenden politie-agent of C.C.D.-er, om een veilige doortocht naar de stad te kopen.

De voedselautoriteiten hielden bij de distributie van levensmiddelen reeds rekening met 25% verlies. Deze voorraden verdwenen in de privé-voorraadschuren van hoge en lage ambtenaren, grossiers en detailisten; van een elk, die met de levensmiddelen distributie had uit te staan.

Vier honderd mensen in Den Haag, en zes honderd mensen in Amsterdam, meldde Radio Oranje, sterven dagelijks aan de honger.

Buiten de hongerrantsoenen, die de Duitsers ons opleggen, moeten we rekening houden, dat er nog een vierde van deze voorraden wordt gestolen door de voedselautoriteiten. Daarnaast de heren van de politie en de C.C.D., die met hun "voedselgang" de extra aangesleepte voorraden ten eigenbete halveren of geheel in beslag nemen voor één of andere duistere

instantie. En tenslotte de boer en de tuinder, die de voorraden achter houden tegen waanzinnige prijzen verkopen aan de hongerende gijzelaars, die ten einde raad zijn.

Zo zien we, dat niet alleen de Duitsers door het voeren van een bewuste hongerpolitiek de spoorwegstaking proberen te doorbreken.

En deze vijanden der samenleving, hand- en spandiensten verrichtend aan de bezettende macht, samengebundeld in dat éne woord: "Voedselautoriteiten", moeten ook, nadat de Duitsers vertrokken zullen zijn, ons een eerlijke voedselverdeling waarborgen !!

Vanzelfsprekend kan de arbeidersklasse geen vertrouwen meer stellen in deze gang van zaken, na de oorlog. Tot nog toe hielden de Duitse kogels de monden gesloten. Thans zal zij één der eerste eisen moeten stellen:

ONMIDDELLIJKE LIQUIDATIE VAN DE HUIDIGE
VOEDSELVOORZIENINGSAPPARATEN ! ALLEEN EEN
CONTROLE-APPARAAT VAN DE ARBEIDERSKLASSE
KAN EEN EERLIJKE VERDELING WAARBORGEN !!

ZIJN Z I J SCHULDIG ?

Ieder heeft wel iets gelezen of vernomen, van wat de geallieerde legers in de concentratiekampen in Duitsland aantroffen. Afschuw kneep onze kelen dicht. Mensen als gemartelde dieren, erger mishandeld dan de schrijver van welke "draak" ook, die tracht de martelingen uit de "donkere" middeleeuwen op te dissen, zou kunnen fantaseren.

Tienduizenden vermoorden, honderdduizenden stervenden, kapotgemaakt, tot de dood toe gemarteld en uitgehongerd door bewapende, krankzinnige S.S.-ploerten.

Wij kunnen en willen niet beschrijven, hoe de Nazi-moord over korter of langer tijd werd volvoerd. Konden wij het ons voorstellen, werkelijk, zoals het is, dan stierven we van verschrikking. Want waar de wereldpers vol van stond, waarvan de Engelse radio iedere dag verslagen bracht, is de waarheid, waarschijnlijk nog maar een deel van de waarheid.

Duitsland één concentratiekamp - in ieder kamp tienduizenden stervenden, uitgeteerden, vrouwen, mannen, kinderen, ouden en jongen, arbeiders en intellectuelen, huismoeders en boeren.

Millioenen, die niet "mitmachen" wilden de Nazi-roof, de Nazi-moord.

Millioenen Duitsers !

Duitsers, die zich verzet hebben tegen het bloedregime van Hitler.

Voor enkele jaren reeds was het getal Duitsers, in de concentratiekampen opgesloten, 5 miljoen.

Het is dus niet waar, dat het Duitse volk schuldig is aan de schanddadens van de minderheid van schurken, die het regeert, en het even fel onderdrukt als ons.

Het is niet waar, dat het Duitse volk niet volwaardig is en onder curatele zou moeten, Duitse mannen en vrouwen hebben geleden in de concentratiekampen.

Het is een leugen, dat wij de Duitse ARBEIDERS, de miljoenen uitgebuiten en verslaafden, zouden moeten haten, omdat hun heersers, het Duitse kapitaal, OPENLIJK het masker afgooide, en de uitbuiting deed vergezeld gaan van vorraad, marteling en moord.

De concentratiekampen getuigen het !

GIJ MOET STEEDS ZO HANDELEN EN SPREKEN, DAT HET KLASSEBETUSTZIJN
DER ARBEIDERS ERDOOR WORDT OPGEWECT EN VERSTERKT.